

Сабина, излезли изново хайдушки чети и опустошавали цѣлата околия, паиски войници ходятъ отъ мѣсеци време насамъ да ги гонятъ но до сега не имъ сторили нищо, за това той сарѣшилъ изведнажъ, зелъ особни кола и пхтувалъ день и нощъ презъ Алпи-тѣ само да стигне единъ часъ по-скоро тука. Той тука си отишълъ пакъ въ своя-та кѣща и Маделена, коя-то отъ радость подлудѣла, като го видѣла, и нему му отивало тука много по-добрѣ, той са тука благодари. — Що щѣше тука да начне? попитахъ го азъ, обзетъ отъ страхъ и очудвание. — Хм! продума той, безъ работа нѣма да остана. Азъ ще са приленя до жандарми-тѣ день и нощъ, ще обикалямъ планини-тѣ и по този начинъ азъ ще мога да случамъ противника си. Ако мисля добрѣ, азъ ви дотегнахъ извѣнмѣрата вече съ мои-тѣ прекалености; зато доста сѣмъ ми приказвалъ за мои-тѣ работи. С' богомъ, Анджело; подойди нѣкой пѣтъ и при мене долѣ.

«Съ тѣзи думи той ма остави и си отиде; той бѣше много неспокоенъ, като никога. Както си азъ мисляхъ цѣлата работа, можниъ да си представимъ вече. Да зема и азъ участие въ тази работа не ми идеше никакъ, защото тѣй и тѣй бѣхъ азъ вече на чело записанъ, че сѣмъ ималъ най-голѣмо-то приятелство съ капитанина. Азъ му отидохъ послѣ нѣколко дни на гостие и намерихъ всичко въ рѣдъ, както е било преди нѣколко време, като той никакъ да не са е отдѣлялъ отъ кѣща-та си. Мадалена, коя-то пакъ са тѣтреше на около, кѣсаше грозде-то отъ лозина-та, куче-то, кое-то сега вече бѣше позастарѣло и слѣпо съ едно-то си око, въ кѣщи горѣ са виждаха още дупки-тѣ по стѣни-тѣ, само образъ-тъ на Ерминия бѣше вече масторски поправенъ. Капитанина са разхождаше насамъ нататкъ, пушеше си цигара-та и четеше, като влѣзохъ при него, той махна книгата отъ рѣцѣ-тѣ си, четеше пакъ онѣзи стихове на своя си английски поетъ и ми стисна рѣка-та сѣрдечно. Той преминалъ цѣла-та нощъ между дървие и каманаци и са озѣрталъ за лова си, а при-зорѣ си полѣгналъ малко нѣщо. Тази нощъ той пакъ ще излѣзе да иде у гора-та съ три още момчета, облечени въ неюва униформа, та ако да щѣхъ можяхъ и азъ да го придружа, презъ хладна-та нощъ.

«Азъ му благодарихъ за тойзи пѣтъ и са извинихъ, че имамъ много работа, па и не са задѣржяхъ при неюмного време, защото негово-то отнасяние ми зададе голѣмъ страхъ, азъ са ядосахъ много врѣхъ него и си отидохъ. Изъ пѣтя